

[Kjældgaard.]

at forsøge på at gøre administrationen af et så vigtigt område som byggeindustrien mere enkel og mere smidig. Jeg kan gøre det med så meget større grund, som de interesserede parter, strækkende sig fra ministerierne over forskellige institutioner til arkitektforeningerne, alle har givet tilslutning til lovforslaget. Jeg skylder så vel nok sandheden at sige, at for enkelte punkters vedkommende har begjæringen for og tilslutningen til lovforslaget ikke være lige stor, men på trods heraf er det alligevel en kendsgerning, som det ikke er uden interesse at konstatere, at både Akademisk Arkitektforening og Dansk Arkitektforening har givet selve det principielle i lovforslaget fuld tilslutning. At de samme to foreninger så har udtalt uvilje mod lovforslaget på de områder, hvor deres medlemmers forretningsmæssige interesse bliver berørt, er jo både menneskeligt og forståeligt.

Der kan imidlertid ikke være tvivl om, at hvis lovforslaget gennemføres, vil man herigennem kunne høste erfaringer, som kan blive til gavn for andre områder af administrationen, og som en biting kan det understreges, at man måske samtidig med held kan komme det af ministeren fremførte irritationsmoment mellem København og provinsen til livs.

Jeg skal ikke sige mere om det, men vil tilsidst minde om, at jeg befinder mig i den lykkelige situation at kunne anbefale det foreliggende lovforslag også af andre grunde end den rent traditionelle, der ligger i, at den højtærede boligminister og jeg tilhører det samme parti. Jeg kan som kommunalmand og som håndværker give lovforslaget min varmeste anbefaling og indstille det til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Elgaard: Man må give den højtærede minister den ros, at han tilsyneladende har skaffet sig al den bistand, der er mulig, idet enhver i berøring med dette problem stående institution er anbefaler af lovforslaget. Vi kan begynde sejladen eller farten helt oppe fra Sverige, idet forvaltningskommissionen i sin 4. betænkning har skitseret et grundlag, hvorefter man mener at finde visse lighedspunkter mellem det danske lovforslag og den svenske praksis. Under den videre fart, inden lovforslaget er blevet lagt på folketingets bord, er der søgt føling med alle kommunale organisationer lige fra amtmændenes præsidium og ned til — ja, man må måske ikke sige ned

til, men hen til — bestyrelserne for sognerådsforeningerne. Og for til det yderste at overbevise rigsdagen om, at når vi bare tog os af sagen på det her foreliggende grundlag, var man vel faren, har man spurgt samtlige andre eksisterende fagministerier. Men den anbefaling, de forskellige fagministerier principielt har givet, er i og for sig den svageste støtte, som lovforslaget får, idet det ene fagministerium efter det andet forbeholder sig indenfor en række specielle områder at blive ved den ordning med hensyn til arkitektbistand og -tilsyn o. s. v., som vi allerede har.

Den baggrund, som de tilsyneladende mangfoldige anbefalinger har givet dette lovforslag, bør rigsdagen selvfølgelig lægge mærke til. På mig virker den modsat sin hensigt, idet jeg ligesom har indtrykket af, at rigsdagen næsten måtte få opfattelsen af, at der eksisterer en slags sammenrotning — og det bør rigsdagen naturligvis være opmærksom på —, enten en sådan sammenrotning nu omfatter en større eller mindre del af de deltagende anbefalere.

Men det skal jeg ikke opholde mig ved på nuværende tidspunkt. Det, jeg vil sige om selve lovforslaget, er, at det virker ufærdigt. Det er kommet for tidligt til verden, og det er i virkeligheden kun et halvt forslag. Decentralisation er en fortrinlig opgave at tage op, men decentralisation skal stile mod to mål; det ene mål — og det, man søger at nå gennem lovforslaget — er at lægge en række sager bort fra centraladministrationen ud til kommunale eller andre myndigheder i de forskellige områder af landet. Lovforslaget foreslår f. eks. visse byggearbejder og visse tilsyn overladt til amtmændene som den afgørende instans. Da amtmændene jo ikke uddannelsesmæssigt kan opfylde alle de betingelser, man måtte stille til dem, der skal træffe afgørelse i sådanne sager, skal amtmændene have kyndig medhjælp; dertil er de 8 amtsarkitekter udset, og deres medhjælpere skal være til tjeneste for amtmændene og for de parter, som er med i de foretagender, der her bliver tale om. Det er den ene side af opgaven.

Den anden side af opgaven er i virkeligheden noget, som slet ikke bevises i lovforslaget, og som ikke er antydnet hverken i dets bemærkninger eller i den højtærede ministers fremsættelsestale.

Jeg sagde, at decentralisation skulle stile mod to mål. Det ene mål må være det, at en sag ikke skal sendes ind til centraladministrationen, til hovedstaden, men skal kunne afgøres ude i det pågældende om-